

Jepppe-pappa
ja onnen muruset

JEPPE-PAPPA JA ONNEN MURUSET

Ea Niemi

.© Ea Niemi 2025

Kansi ja taitto Ea Niemi

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9638-2

Sisällysluettelo

1. Jeppe-pappa tulee taloon	7
2. Ensivaikutelmia	10
3. Vaatimaton vanhapoika	14
4. Ruokailun merkillinen rituaali	16
5. Jeppe uskaltautuu yläkertaan	19
6. Niin hienotunteinen	22
7. Kaikkien aikojen talvi	25
8. Seniorineuvola	28
9. Sydämen asialla	31
10. Hillitön hoitoputki alkaa	33
11. Nyt on asiat huonosti	36
12. Syö edes jotakin, laiheleini	39
13. Osaako ortopedi auttaa?	41
14. Pappa toipuu vauhdilla	43
15. Vallankaappaus	46
16. Mies vai kummitus?	50
17. Hyvää uutta vuotta	53
18. Älä aliarvioi tikkaa	58
19. Kieltojen luvattu maa	61
20. Valerien uusi elämä	63
21. Pikavisiitti Malagaan	65
22. Tarhakoiran sielunmaisema	68

23. Maahanmuuttajaa pelätään	72
24. Arvovaltaiset naapurit	75
25. Uljas puolustajani	78
26. Tassuvahti tulee hätiin	81
27. Diplomatiaa tarvitaan	85
28. Olisiko minun pitänyt	88
29. Vanhuus ei tule yksin	93
30. Jäniksiä ja muuta metsän väkeä	97
31. Pieni ystävä	101

Jeppe-pappa tulee taloon

Takana on kuudensadan kilometrin ajomatka pikkupakkasen himmentämien maisemien halki. Aamulla matkaan lähtiessäni raskas pimeä peitti näkymät, mutta peltoaukeiden kohdalla taivaanrannan vahva oranssi lupasi uutta, seesteistä päivää. Illalla palatessani hämärä oli vaivihkaa taas laskeutunut ja läntisen horisontin tienoilla viipyili hienostunut, puuterinen kellerrys. Kyllähän sitä kevyesti ajelee kolmesataa kilometriä suuntaansa kaamosmaisemissa, kun on noutamassa itselleen ikiomaa koiraa, sekarotuista lähes kymmenvuotiaista Jeppe-pappaa.

Olin ollut jo pari vuotta ilman pörröturkkista ystävää ja nyt jonkin aikaa etsiskellyt itselleni uutta koiraa. Eihän koti ole koti, ellei siellä asustele nelijalkaista kämppäkaveria. Olin kysellyt eläinsuojelusta ja surffaillut nettisivustoilla, mutta sopivaa, sellaista sydämeen kolahtavaa ei ollut ilmaantunut kohdalle. Seitsemänkymmentä vuotta täyttäneenä seniorina en voinut myöskään ajatella pentua tai aivan nuorta koiraa, minunhan olisi sitouduttava tulokkaan kanssa ainakin kymmenen vuoden ajaksi pysymään terveenä ja lenkkikuntoisena.

Jeppe kolkutteli sydämeni ovea heti ilmoitusta lukiessani. Siinä se oli, arviolta vajaan kymmenen ikäinen sekarotuinen uros, joka odotti uutta kotia Jyväskylän pohjoispuolella eläinten turvakodissa.

Korona levittäytyi samaan aikaan vauhdilla Suomeen ja koko kansa oli varpaillaan vielä huonosti tunnetun, pelottavan viruksen takia. Syksyn aikana kahvilat ja ravintolat olivat joutuneet sulkemaan ovensa hallituksen määräyksestä. Minulla oli edessä kolmen tunnin ajomatka eikä mitään tietoa avoimista kahvipaikoista tai vessoista matkan varrella. Kyselin rekkaa ajavalta pojaltakin olosuhteista nelostien varrella. Poika tunsu reitin kuin omat taskunsa ja osasi suoralta kädeltä neuvoa pysähdyspaikaksi Hirvaskankaan huoltoaseman. Kahville siellä ei toki koronasulun takia päässyt, mutta siistit WC-tilat löytyivät itsestään avautuvien liukuovien takaa, mikäli en olisi hygienia-hurmoksessa halunnut edes ovenriipaan tarttua. Varustin siis auton hanskalokeroon tukevat eväät ja lähdin matkaan.

Paljoa en perille saavuttuani huomannut kysellä Jepen taustoista turvakennelin emännältä. Huomioni vei kokonaan surkean laiha, ruskea reppana, joka kävellä tassutteli nurkkia haistellen pitkin entiseen navettaan rakennettua koirahoitolaa. Emäntä kertoi, että Jeppe oli noudettu turvaan syrjäkylältä, kun sen omistaja oli häipynyt maisemista ja jättänyt kaksi koiraansa oman onnensa nojaan. Naapurit olivat hälyttäneet viranomaiset

paikalle varmaankin haukkumisen havahduttamina. Jeppe oli löytynyt tuvasta ja sen nuorempi lajitoveri ulkoa tarhasta. Kennelissä näitä kahta ei ollut voitu sijoittaa samaan tilaan, koska Jeppe pelkäsi kaveriaan. Tällä parivaljakolla oli varmaankin ollut rajuja tappeluita viimeisistä ruoanmurusista, ainakin Jepen kuonossa näkyy muutama hampaanjäljeksi sopiva arpi.

Jeppe oli sen verran hoikassa kunnossa, että nälkäkuuria oli takuulla kestänyt jo pitkään. Koiran venytellessä kylkiluiden ääriviivat nousivat turkin alta selkeästi näkyviin. Turkki oli himmeän kiilloton. Takajalkojen lihakset näyttävät surkean heikoilta, joten pappaa ei liene isommin lenkillä käytetty. Toisessa etujalassa näkyi pitkä arpi.

Jeppe oli sirutettu, rokotettu ja madotettu turvakodissa ollessaan. Emäntä pakkasi myötäjäisinä isoon paperikassiin erilaisia kuivamuonia, mukaan lähti myös talutushihna, valjaat sekä turvavyön henkselit automatkaa varten, ja kaikki tämä vaatimattomaan sadan euron hintaan.

Takapenkillä oli matkan ajan hiljaista. Jeppe-pappa nukahti Hirvikankaan suoralla ja jatkoi uniaan koko matkan Keravalle saakka, havahtui vasta auton pysähtyessä kotipihaan.

Ensivaikutelmia

Ensivaikutelmana uusi kaverini tuntui varovaisen rauhalliselta. Jeppe oli melko lailla varautunut, piti etäisyyttä, ei tarjoutunut rapsutettavaksi vaan väisti silittämään ojentautunutta kättäni. Sen sijaan se häärsi omiaan, haisteli nurkkia ja tutki paikkoja, viihtyi parhaiten itsekseen.

Kotini eteisestä vie puolen kerroksen verran rappuja ylös olohuoneen ja keittiön tasolle ja tämä nousu tuntui heti aluksi pelottavan Jeppeä. Ehkä portaat olivat sille vieras asia. Se laski hyvin varovasti etutassunsa ensimmäiselle askelmalle, sitten nousi toinenkin tassu, sen jälkeen se siirtyi pälyillen seuraavalle portaalle ja loikki siitä hätäisesti lopun matkaa ylös. Ensimmäinen haaste oli selätetty. Yläkertaan Jeppe ei uskaltanut kiipeämään, pitkät ja hämärät raput olivat sille aivan liian pelottavat. Illalla pappa jäi rauhallisesti alas olohuoneeseen nukkumaan, kun itse kiipesin yläkertaan. Alhaalta ei kuulu pihaustakaan ennen seuraavaa aamua.

Kutsuttaessa Jeppe tuli parin metrin päähän ja jäi siihen katselemaan epätietoisena näköisenä, ei rohjennut sentään kosketusetäisyydelle. Uusi ihminen tuntui pelottavalta, sitä piti

Jeppe-pappa, sekarotuinen reppana sai oman kodin luonani vasta myöhemmällä iällä, ehdittyään sitä ennen kokea kovia. Olemme molemmat hitaita tyyppejä, joten meidän yhteiselomme muotoutui leppoisaksi, mutta on siihen mahtunut pieniä seikkailuja ja runsaasti onnen murusia.

